

P R O Z A

VIATĂ, ATÂT

ILEANA POPESCU

E I K O N

BALDEA

Ileana Popescu Bâldea

Ileana Popescu Bâldea s-a născut la București.

A absolvit Facultatea de Medicină. Este membră a Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România.

Debut editorial în 1992 cu romanul *Și totuși... happy-end* (Editura Medicală; volum republicat sub titlul *Ape spre nimic*, ediție revizuită, Eikon, 2019). Poezie, în 2012 – *Tu nu știi cum plâng fluturii* (Editura Proxima) și, în curs de apariție – *extrasenzorial*. În 2018, proză scurtă – *Viață îmbrăcată subțire* (Editura Astralis; ediția a II-a revizuită și adăugită sub titlul *Viață, atât*, Eikon, 2019), precum și un roman – *Păsări și umbre* (Editura Semne; ediția a II-a, Eikon, 2019).

Are în lucru un nou roman, *Salt de înger*.

Poezii și eseuri în peste 20 de antologii, în diferite reviste sau suplimente literare (*Luceafărul*, *SLAST*, *Viața Medicală* etc.) și pe câteva site-uri literare.

Din 2014, este administrator și redactor al site-ului *Dialoguri culturale – revistă de artă și cultură*.

I SE SPUNEA RAIUL / 5
BALERINUL / 10
IULIA / 14
ÎN SEARA ACEEA... / 21
FOTOGRAFIA / 32
CUTIA / 58
MARA / 73
ROK I / 78
ROK II / 83
ROK III / 88
ROK IV / 94
ROK V / 104
ROK VI / 111
ROK VII / 116
ROK VIII / 122
ZIUA ÎN CARE VOI FI CÂINE... / 129
LINDA / 132
VIAȚA MEA CU OCHI / 134
ADAM ȘI ÎNCĂ EVA / 136
SCRISOARE DIN PARTEA CEALALTĂ A LUMII / 142
ÎMPINȘI DE ÎNGERI / 147
VIAȚĂ, ATÂT / 158
Capitolul 1 (fragment din romanul <i>Păsări și umbre</i>) / 191
Ileana Popescu Bâldea, biobibliografie / 192

Ileana Popescu Bâldea

VIAȚĂ, ATÂT

proză scurtă

Ediție revizuită și adăugită
(volum apărut inițial sub titlul
Viață îmbrăcată subțire,
Editura Astralis, 2018)

© Ileana Popescu Bâldea
© Editura EIKON, 2019

Concept grafic © LMB
editura EIKON, 2019
ISBN 978-606-49-0018-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU BÂLDEA, ILEANA

Viața, atât : proză scurtă / Ileana Popescu Bâldea.

- București : EIKON, 2019

ISBN 978-606-49-0019-7

821.135.1

I S E S P U N E A R A I U L

Locuia la parter, într-o vilă cu ferestre mari și rama împărțită în patru. Îi vedeam uneori fața. Jumătate era fericită, jumătate, tristă. Nu știu cum putea să facă asta. Într-o dimineață, fața aceea iradia toată. Am crezut că este o impresie. Dar, din acel moment, un ceva nevăzut i-a invadat expresia. Își lipea fruntea de geam și zâmbea la fluturi. Aduna ploaia într-un vas ce sclipea precum oglinda, dirija stelele, scria la o măsuță de lângă șemineu (se vedea când draperia nu era trasă), alteori... cânta la un fel de orgă iar sunetele se împrăștiau și lăsau parcă semn pe aer.

Devenise pacea mea de toate zilele. Nu-i știam culoarea ochilor, dar intuiam un amestec de verde-galben-

albastru. Avea o piele albă cu umbre roz și un păr când lung, când scurt, uneori blond, alteori de culoarea mării la răsărit.

Lipsea de acasă cam 10 ore pe zi. Într-o sâmbătă, spre seară, eram pe stradă și am ajutat-o să închidă poarta. Nu reușea. Avea chipul răvășit. A înclinat capul, a mulțumire, zâmbind discret ca unui cunoscut. Cu un sentiment de curiozitate și duioșie, deopotrivă, i-am urmărit mașina galbenă, din Trabantul meu ponosit. După o vreme, am parcat aproape de Fordul pe care-l lăsase cu farurile aprinse. M-am strecurat prin ușa întredeschisă a blocului, rămânând cuminte, cu o revistă în mână, pe ultima treaptă. De undeva, din spatele ușii metalice, se auzea vocea unui bărbat:

– Cât de tare trebuie să apăs cu mâna pe gură, să nu se audă strigătul? În ce parte să închid ochii, să nu mai doară ?

– Ia, ce s-a întâmplat?

– Cât de mult trebuie să rotesc butonul spre stânga, ca Rondo să acopere hăul? Lumina nu mai există? Chiar toate becurile s-au spart?

– Ia, cioburile de căldură împart aerul! Noptile sunt lămpi. Te înțeleg, tu știi! Ce-ai pățit, totuși?

– Eu nu mai sunt pentru tine? Nu mai exist? Am vreo problemă?

– De ce spui asta? – s-a auzit vocea stinsă a femeii.

Mi-aș fi dorit să fiu acolo, să le urmăresc expresiile. Să văd chipul bărbatului care vorbea la o octavă superioară. Îi auzeam doar pașii apăsați cum defilau în dreptul ușii.

– Pereții ăștia sunt prea albi și se clatină spre mâna stângă, toți. Umbrele pătrund sub varul nou, îl dislocă. Vezi? Cade scorjot de zgomotul pe care-l faci mereu,

când vii. Când vii și-mi vorbești tu despre normalitatea sau anormalitatea unor gesturi, unor responsabilități, unor... să le ia naiba de orânduiri și reguli de trăit civilizate într-o lume strâmbă!

– Totuși, Ia, pentru ca tu să pictezi, ai nevoie de culori, pensule, să nu mai vorbim de restul... strictul necesar existenței. Eu nu pot să te mai ajut! Nu mai am din ce.

– Tu nu mai poți nimic. Nici să zâmbești nu mai poți. Cu mine stai puțin. M-am săturat de problemele tale de serviciu! Am obosit!

Am auzit țipătul lui și pașii ei mici depărtându-se. O cunoșteam atât de bine, de la fereastră, încât știam sigur ce este în sufletul ei. Din teamă, am apăsat clanța fără să gândesc la posibile consecințe. A fost... ca și cum nu existam. M-au privit amândoi, cum privești un gol, mai gol și mai adânc decât orice hău. Ochii ei erau umezi, lacrimile îi brăzdau obrazii. Părea așa, ca de plecare. Avea în plus un fel de mirare, de imposibilitate de acceptare a realității. Își apropia sprâncenele, își trăgea colțul gurii spre stânga și se îndepărta de bărbatul care privea cu revoltă și furie.

– De ce nu vrei să înțelegi? Trec printr-o perioadă dificilă, nu sunt eu, acum! Percepi eronat situația. Sunt stresată și poate am uitat să zâmbesc. Am multe pe cap, Ia! O să le rezolv, vei vedea! Ai răbdare! Mi-ar fi plăcut să-mi arăți ce-ai mai pictat și să ascultăm muzică. Să mă relaxez și eu puțin. Sunt om, Ia, nu robot programat pentru a împărți fericire și bunăstare, mereu. Aș vrea să facem schimb o clipă. Să vezi cum e!

Expresia lui era dură și afișa nemulțumirea aceea pe care o are un om preocupat doar de persoana sa.

– Să nu pleci! a spus, când ea s-a îndepărtat.

Rai privea irișii lui căprui în care nu mai era vreo umbră de dragoste. Sau, cel puțin, așa părea. Îl fixa cu uimire și durere, în timp ce făcea gesturi timide de neacceptare a situației. Nu putea să creadă că în fața ochilor stătea bărbatul care o convinsese cândva că ea este raiul lui.

– Dacă pleci... să știi... gata!

– Bine, Ia! – a zis, înclinând capul, cu gestul acela de vinovăție, cum doar un rai îl poate avea pentru toate fărădelegile lumii – sau ale iadului, așa zice eu.

A trecut pe lângă mine ca un fulg, a închis ușa, să fie sigură că nu vine cineva după ea, și i-am auzit pașii cum atingeau, repede, treptele.

Bărbatul s-a așezat pe canapea și a continuat indiferent și rece:

– Nu am puterea să merg după...!

L-am ținut mult timp, așa, având căștile pe urechi și ascultând muzică. Mi-am amestecat privirea cu obiectele puse în dezordine pe măsută, cu șevaletul, cu pânzele rezemate de perete, cu toate cârpele colorate, aruncate pe jos și pe câteva decorațiuni, pe... Doamne, cum așa fi vrut să le împachetez și să le arunc, ca și cum n-ar fi existat vreodată!...

– Hei, tu, știi pe cineva disponibil? Trebuie să merg în seara aceasta la un vernisaj. Cele pe care le cunosc eu sunt ocupate să organizeze un concert...

Am ridicat doar umerii. Atât. Apoi, în spatele meu ușa s-a trântit cu putere. Pe ultima treaptă, Rai își pierduse eșarfa. Un cățeluș o făcea franjuri. M-am urcat în Trabantul meu ponosit. Când să fac la dreapta, am zărit-o pe Rai, stând pe vine, lângă mașină.

– Ce faci, Rai? De ce nu m-ai așteptat?

– Am fugit, să nu știe că tremur și sufăr! Ar fi putut barem să privească de la fereastră – a continuat așa... cum te scuzi nesigur în fața unui necunoscut.

– Nu a făcut-o, fii pe pace! Nu avea cine! Dar, nu, nu trebuie să regreti! Ești liber doar când alergi! Iar tu ai uitat să faci asta! Rai, pot să te întreb de ce îl strigai astfel?

– Ia?... A, daa!... Spunea uneori că el poate să facă neant din iad iar eu din iad pot să fac rai!

– Într-un labirint al iadului nu poți să faci nimic!

*

Au trecut ani. Eu am devenit scriitor. Rai a rămas un etalon pentru numele pe care l-a dobândit. Suntem prieteni buni. Astăzi mi-a înmănat, în sfârșit, jumătate din manuscris. Cu încrederea că doar eu îi pot fi întâiul cititor. Peste puțin, doar peste puțin timp, îl va termina...

Uneori credem că putem împlânzi destinul. Alteori, îl transformăm în fiară. Fără să vrem, fără să știm, însă. Cert este că... alergăm mereu, alături de un animal împlânzit, desenat în stele. Și, dacă pășim altfel, cineva ne va trage de șireturi, într-o zi...

B A L E R I N U L

Îi spusese că știe să facă omul fericit, să cânte la pian, să înțeleagă, să danseze orice, să privească acolo unde lumina s-a stins, să meargă pe poante, să mângâie, să se depășească, să... Ce mai contează? Putea să învățască lumea pe degete, fără ca ea să bănuiască vreo secundă... că sunt din ce în ce mai mici cercurile!!!

Îi cumpărase poante noi, să-i urmărească evoluția. Cele vechi se schilodiseră sau nu fuseseră niciodată noi, cu adevărat. Poate, de aceea, își zicea cu naivitate, nu putea (când el exersa mișcări noi sau salturi de anvergură) să pășească decât pe călcâie.

Îi potrivise o mască, pe fața cu trăsături blânde, să nu se vadă privirea aceea, uneori tăioasă și subversivă.

Semeni cu o vulpiță, îi zisese când i-o dăruise.

Îi făcuse rost de un costum din staniol (ușor creponat pe la umeri, așa, cât să-i dea prestanță), în spate, cu un fel de aripi. Scurte, însă, cele normale nu i se potriveau.

Într-un rucsac înghesuisse un dicționar, o carte cu reguli de bună purtare, câteva sfaturi despre cum poți să faci lumină din întuneric (deoarece aflase, cu dezamăgire, că „descoperirea” nu era așa cum se prezentase – cu sinceritate și emfază). Dar, se obișnuise cu gândul acesta, pentru că pariase prea mult pe credința în bine și spera să nu se fi înșelat chiar atât. Mai pusese în rucsac o parte din sufletul ei și un fel de cerc închis, desenat cu vise, în jurul balerinului. Așa, cât să nu-l atingă vreun rău sau vreo umbră de neîncredere. Și-i oferise toate aceste bogății, într-o vară.

Când recuzita a fost stabilită în cele mai mici detalii, impresarul a cumpărat două oglinzi și l-a pus între ele.

– Cel real este cel din oglinzi! i-a spus. Dar, nu-l imita. Construiește un alt adevăr despre tine. Drept și peste umăr!

Balerinul s-a fosit ușor în costumul de staniol, a făcut o piruetă, a înclinat capul în semn de înțelegere și a fugit spre public...

După luni de zile, mecanismul scenei rotative s-a stricat. Impresarul, care stătea mereu în primul rând, a început să rotească scena cu mâna. Respira cu dificultate și-l privea cum plutea ca o umbră. I se părea un prinț al nopții, acolo, printre paginile - mucava de poveste, din care ieșea și în care intra. Își ștergea cu lacrimi de bucurie rana de la mână. În serile următoare, rana s-a infectat

și medicii au fost nevoiți să-i amputeze brațul. Dar, a continuat să rotească scena aceea cu bontul, cu cealaltă mână și, mai apoi, cu fruntea, când toate membrele i-au fost amputate.

În toată această perioadă, balerinul, ca și cum dezerta din sine, se ridica deasupra durerii, își analiza calea dintre oglinzi sau mergea pe străzi, absent, numărând în gând zilele în care s-ar fi putut folosi de dibăcia impresarului. Se supăra dacă acesta nu reușea să ajungă și-l dojea că nu-și pansa rănilor, de peste tot, astfel încât să fie apt. Bani se terminaseră și nu-i putea cumpăra un cărucior.

Într-o seară, fruntea impresarului a sângerat – a amețit și părul i-a fost prins de scenă. Aceasta s-a blocat.

Spectatorii au început să fluiera la balerinul care, de acolo, de pe podișul înalt, privea înfrânt și gesticula caraghios. Și-a dat jos poantele, să nu le strice și cu piciorul drept a împins trupul neputincios. De groază că ar putea să piardă notorietatea, a încercat să-și dezlipească masca, pentru a se încălța mai repede. Dar, aceasta era atât de bine insinuată între celulele lui, încât gestul a rămas gol, cum un sunet în hău. Cu un rictus bănuț și-o privire de vulpe, cu poantele puse invers, a reînceput. Dar dansul își pierduse din grație, așa ca un fluture îmbătat cu antalcol. A făcut o piruetă, apoi un șpagat și a împreunat degetele a rugă:

– Hei, de ce stați? Rotiți dracului scena asta, nu vă mai uitați după ciotul acela! Eu sunt important! El... el este doar o bazaconie! A-u-ziți?

*

Se mai aud încă scaunele trântite cu indignare, suieratul înjurăturilor, pocnetul pereților întorși către scena inertă, umbrele balerinului și țipătul lui, țipătul acela din toți plămâinii și plânsul lui mic, așa ca sufletul ticăloșit de niște biete poante!

Stau și scriu, pe scaunul înghesuit din primul rând. Scriu cu degetele lipsă ale impresarului. Aburul lui mă învăluie de peste tot:

– De ce te-ai oprit?

– Mi-a rămas gândul între oglinzile care mint.

Fii pe pace, voi termina! Dar, mai întâi, mă voi întoarce puțin... departe, foarte departe. Tu, știind asta, nu ar fi trebuit să... Oricum, libertatea nu vine la pachet cu fericirea!